

BOSNIA AND HERZEGOVINA
MINISTRY OF COMMUNICATIONS AND TRANSPORT

Број: UP1:01-50-2-1997-1/22
Сарајево, 19.05.2022. године

На основу члана 14. став (2) Закона о слободи приступа информацијама у Босни и Херцеговини („Службени гласник БиХ“, бр. 28/00, 45/06, 102/09, 62/11 и 100/13), а у вези са чланом 193. Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ“, бр. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 и 53/16), рјешавајући по захтјеву новинарке РТВ БН Бојане Винчић за слободу приступа информацијама од 12. 5. 2022. године, шеф Кабинета – савјетник министра комуникација и транспорта Босне и Херцеговине, по овлашћењу министра комуникација и транспорта Босне и Херцеговине број 01-04-07-2-402/20 од 6. 2. 2020. године, доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е
о слободи приступа информацијама

- 1) Новинарка РТВ БН Бојана Винчић одобрава се приступ информацијама по захтјеву од 12. 5. 2022. године.
- 2) Подносиоцу захтјева из тачке 1) диспозитива тражени подаци достављају се у форми табеларног приказа.

Образложење

Новинарка РТВ БН Бојана Винчић обратила се 12. 5. 2022. године Министарству комуникација и транспорта Босне и Херцеговине (у даљем тексту: Министарство) захтјевом за слободу приступа информацијама у складу са одредбама Закона о слободи приступа информацијама у Босни и Херцеговини („Службени гласник БиХ“, бр. 28/02, 45/06, 102/09, 62/11 и 100/13, у даљем тексту: Закон).

У захтјеву је наведено да се тражи приступ информацијама, односно достава следеће информације: *1. Због чега Министарство комуникација и транспорта БиХ тражи да превозници из Републике Српске изваде државне лиценце, ако већ имају ентитетске које вриједне и са којима су годинама радили? 2. Шта је спорно у лиценцама које већ посједују превозници из Републике Српске, на Министарство тражи да се изваде нове?*

У складу са чланом 11. Закона, утврђено је да је захтјев уредан.

Поступајући по предметном захтјеву, Министарство је у складу са чланом 14. став (1) Закона и Водича о слободи приступа информацијама број: 01-04-50-2-3460/12 од 28. 5. 2012. године предузело све потребне радње како би прикупило тражене информације и размотрило све чињенице и околности које су значајне за обраду предметног захтјева. У конкретном поступку, утврђено је да су испуњени законски услови за одобрење приступа траженим информацијама.

У конкретном поступку, обавјештава се подносиатеља захтјева да је на нивоу Босне и Херцеговине донесен је Закон о међународном и међуентитетском друмском превозу. Наведеним законом прописани су начин и услови издавања одобрења (лиценци) за обављање међународног или међуентитетског друмског превоза путника и роба, те је прописано да лиценце издаје Министарство комуникација и транспорта Босне и Херцеговине.

Република Српска је, у оквиру своје уставне надлежности, донијела Закон о превозу у друмском саобраћају Републике Српске. У члану 1 овог закона је наведено: „Овим законом уређују се услови за вршење превоза лица и ствари у друмском саобраћају као јавни превоз и превоз за властите потребе и начин вршења превоза, регистрација редова возње, рад аутобуских станица и терминала градског, односно приградског превоза лица, рад станица техничког прегледа возила на територији Републике Српске и инспекцијски надзор.“ У истом закону одредбом је прописано: „Одговарајуће лиценце за превоз лица и ствари у међународном друмском саобраћају издате од Министарства комуникација и транспорта БиХ замјењују лиценце из става 2. овог члана.“

С тим у вези, у складу са чланом 14. став (2) тачка ц) Закона, одобрава се приступ траженим информацијама. Како је број страница тражене документације мањи од 20, она се, као прилог овог рјешења, у смислу члана 16. Закона, бесплатно доставља подносиоцу.

У складу са претходно наведеним, одлучено је као у диспозитиву овога рјешења.

Упутство о правном лијеку: Против овог рјешења дозвољена је жалба Жалбеном савјету при Савјету министара Босне и Херцеговине у року од 15 дана од дана његовог пријема.

У случају да подносилац захтјева није задовољан поступањем овог органа, има право обраћања Омбудсмену за људска права Босне и Херцеговине, Академика Јована Сурутке 13, 78 000 Бања Лука.

Прилог: Одлука Уставног суда Босне и Херцеговине

Достављено:

- bvincic3@gmail.com;
- Спис предмета;
- а/а.

116	RESPIRO	DEVA HOLDING A.S., Turska	flutikazon, salmeterol	suspenzija za inhaliranje pod pritiskom	25 µg/1 doza+ 50 µg/1 doza	120 doza, metalni kontejner konkavnog dna sa odmjernim ventilom, aerosol salmeterol/flutikazon , 25/50 mikrograma sa 10,22 g suspenzije za inhaliranje pod pritiskom u kutiji	Rp - Lijek se izdaje uz ljekarski recept	04-07 3-2- 3829/19	10.09.2019	22.10.2024
117	RESPIRO	DEVA HOLDING A.S., Turska	flutikazon, salmeterol	suspenzija za inhaliranje pod pritiskom	25 µg/1 doza+ 125 µg/1 doza	120 doza, metalni kontejner konkavnog dna sa odmjernim ventilom, aerosol salmeterol/flutikazon , 25/125 mikrograma sa 10,22 g suspenzije za inhaliranje pod pritiskom u kutiji	Rp - Lijek se izdaje uz ljekarski recept	04-07 3-2- 3830/19	10.09.2019	22.10.2024
118	PROSPAN	ENGELHARD ARZNEIMITTEL GmbH & amp, Co KG, Njemačka	suhi ekstrakt ista bršljena	pastila	26 mg/1 pastila	20 pastila (2 PVC/Al folija blister po 10 pastila), u kutiji	BRP - Lijek se izdaje bez ljekarskog recepta	04-07 3-2- 10978/18	24.09.2019	29.06.2024

Ukupan broj lijekova kojima je izvršena obnova dozvole za stavljanje lijekova u promet u Bosni i Hercegovini od 01. jula do 30. septembra 2019. godine je 118.

Broj 10-02.3-5554/19
04. novembra 2019. godine
Banja Luka

Direktor
Dr. Aleksandar Zolak, s. r.

USTAVNI SUD BOSNE I HERCEGOVINE

729

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u plenarnom sazivu, u predmetu broj U 5/19, rješavajući zahtjev **petnaest članova Zastupničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine**, na temelju članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, članka 57. stavak (2) alineja b), članka 59. st. (1) i (3) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – prečišćeni tekst ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" broj 94/14), u sastavu:

Zlatko M. Knežević, predsjednik
Mato Tadić, dopredsjednik
Mirsad Čeman, dopredsjednik
Margarita Caca-Nikolovska, dopredsjednica
Tudor Pantiru, sudac
Valerija Galić, sutkinja
Miodrag Simović, sudac
Seada Palavrić, sutkinja
Giovanni Grasso, sudac
na sjednici održanoj 4. listopada 2019. godine donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Odlučujući o zahtjevu **petnaest članova Zastupničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine** za ocjenu ustavnosti odredbe članka 9. stavak 7. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 47/17),

utvrđuje se da je odredba članka 9. stavak 7. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 47/17) u skladu sa člankom III/1.(h) i (i) Ustava Bosne i Hercegovine.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine", "Službenom glasniku Republike Srpske" i "Službenom glasniku Distrikta Brčko Bosne i Hercegovine".

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. Petnaest članova Zastupničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: podnositelji zahtjeva) podnijelo je 15. travnja 2019. godine Ustavnom sudu

Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) zahtjev za ocjenu ustavnosti odredbe članka 9. stavak 7. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 47/17; u daljnjem tekstu: osporena odredba).

II. Postupak pred Ustavnim sudom

2. Na temelju članka 23. stavak (2) Pravila Ustavnog suda, od Narodne skupštine Republike Srpske (u daljnjem tekstu: NSRS) zatraženo je 18. travnja 2019. godine da dostavi odgovor na zahtjev.

3. Narodna skupština Republike Srpske je odgovor dostavila 16. svibnja 2019. godine.

III. Zahtjev

a) Navodi iz zahtjeva

4. Podnositelji zahtjeva smatraju da osporena odredba entitetskog zakona nije u skladu sa člankom III/1.(h) i (i) Ustava Bosne i Hercegovine kojim su propisane nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine jer je na taj način entitetskim zakonom regulirano pitanje koje spada u nadležnost institucija Bosne i Hercegovine, tj. međunarodni prijevoz i izdavanje licencija za njegovo vršenje.

5. U zahtjevu je istaknuto da su Zakonom o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu Bosne i Hercegovine (čl. 4. i 5.) propisani uvjeti za dobivanje licencije domaćeg prijevoznika, te je jasno određeno da licenciju za obavljanje međunarodnog prijevoza izdaje Ministarstvo komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine kao nadležno ministarstvo.

6. Podnositelji zahtjeva smatraju da je osporenim odredbom propisano: "Licence koje izdaje Ministarstvo RS zamjenjuju licence izdate od državnog ministarstva, Ministarstva komunikacija i transporta Bosne i Hercegovine."

7. Na temelju navedenog, podnositelji zahtjeva su predložili da Ustavni sud donese odluku kojom utvrđuje da osporena odredba nije u skladu s Ustavom Bosne i Hercegovine.

b) Odgovor na zahtjev

8. U odgovoru NSRS je istaknuto da se Zakonom o prijevozu u cestovnom prometu Republike Srpske regulira prijevoz isključivo na teritoriju Republike Srpske, što je nedvosmisleno utvrđeno člankom 1. ovog Zakona. Prema tome,

neutemeljen je navod podnositelja zahtjeva da je osporenim odredbom preuzeta nadležnost Ministarstva komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine. Člankom 9. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu propisano je da, pored općih uvjeta, prijevoznik mora ispunjavati i određene posebne uvjete za prijevoz osoba i stvari. Propisano je da prijevoznik ispunjavanjem posebnih uvjeta stječe pravo na licenciju prijevoznika, koja se izdaje na deset godina, kao i pravo na odgovarajući broj izvoda iz licencije, razmjerno broju vozila kojim prijevoznik raspolaže. Osporena odredba propisuje da odgovarajuće licencije za prijevoz osoba i stvari u međunarodnom cestovnom prometu izdane od Ministarstva komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine zamjenjuju licencije prijevoznika koje izdaje Ministarstvo saobraćaja i veza Republike Srpske. Ovo znači da prijevoznici koji već posjeduju licencije za međunarodni prijevoz koje je izdalo Ministarstvo komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine mogu vršiti prijevoz i na teritoriju Republike Srpske, odnosno ne moraju dodatno pribavljati i licenciju prijevoznika koju izdaje Ministarstvo saobraćaja i veza Republike Srpske. Na taj način prijevoznicima je olakšan pristup tržištu.

9. Na kraju odgovora NSRS predloženo je da se zahtjev odbije, odnosno da se utvrdi da je osporena odredba u skladu s Ustavom Bosne i Hercegovine.

IV. Relevantni propisi

10. Ustav Bosne i Hercegovine u relevantnom dijelu glasi:

Članak III/1.h) i i)

1. Nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine

Sljedeći poslovi su u nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine:

h) Postavljanje i rad zajedničkih i međunarodnih komunikacijskih uređaja

i) Donošenje propisa o transportu među entitetima.

Članak III/3.

3. Pravni sustav i nadležnosti entiteta i institucija

(a) Sve vladine funkcije i ovlasti, koje po ovom Ustavu nisu izričito dodijeljene institucijama Bosne i Hercegovine, pripadaju entitetima.

(b) Entiteti i sve njihove niže jedinice u potpunosti će se pokoravati ovome Ustavu, koji dokida one odredbe zakona Bosne i Hercegovine i ustava i zakona entiteta koje su protivne Ustavu, kao i odlukama institucija Bosne i Hercegovine. Opća načela međunarodnog prava su sastavni dio pravnog sustava Bosne i Hercegovine i entiteta.

11. Zakon o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" br. 1/02 i 14/03). Za potrebe ove odluke koristi se neslužbeni prečišćeni tekst sačinjen u Ustavnom sudu BiH koji glasi:

Članak 1.

Ovim zakonom uređuju se način i uvjeti obavljanja prijevoza osoba i stvari vozilima u međunarodnom cestovnom prijevozu [...].

Članak 4.

Pojedini izrazi upotrebljeni u ovom zakonu imaju sljedeća značenja:

[...]

8. "licenca" je odobrenje za obavljanje međunarodnog ili međuentitetskog cestovnog prijevoza osoba ili stvari;

[...]

Članak 5.

Domaći prijevoznik može obavljati međunarodni prijevoz ako posjeduje licencu za obavljanje te vrste prijevoza.

Licencu za obavljanje prijevoza iz stavka 1 izdaje Ministarstvo komunikacija i prometa (u daljnjem tekstu: nadležno ministarstvo), ako domaći prijevoznik, između ostalog, ispunjava i uvjete europskih propisa glede:

1. tehničke opremljenosti,

2. stručne osposobljenosti,

3. financijske sposobnosti u koju ne ulaze vrijednosti osnovnih sredstava,

4. nepostojanja pravomoćno izrečene zabrane obavljanja djelatnosti,

5. drugih uvjeta utvrđenih zakonom i međunarodnim ugovorima.

[...]

12. U Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 47/17) relevantne odredbe glase:

Članak 1.

Ovim zakonom uređuju se uvjeti za vršenje prijevoza osoba i stvari u cestovnom prometu kao javni prijevoz i prijevoz za vlastite potrebe i način vršenja prijevoza, registracija redova vožnje, rad autobusnih stajališta i terminala gradskog, odnosno prigradskog prijevoza osoba, rad stanica tehničkog pregleda vozila na teritoriju Republike Srpske i inspeksijski nadzor.

Članak 3.

(1) Jedinica lokalne samouprave posebnim propisom, sukladno ovom zakonu i propisima donesenim na temelju njega, uređuje prijevoz osoba i stvari na svojem teritoriju, a posebno: [...]

(4) Prije donošenja propisa iz stavka 1. ovoga članka jedinica lokalne samouprave dužna je da pribavi mišljenje Ministarstva saobraćaja i veza (u daljnjem tekstu: Ministarstvo) i postupi po naputcima danim u njemu.

Članak 5.

(1) Prijevoznik je pravna osoba ili poduzetnik koji posjeduje odgovarajuću licenciju prijevoznika i obavlja prijevoz osoba, odnosno stvari.

(2) Za pristup tržištu i vršenje djelatnosti cestovnog prijevoza prijevoznik je dužan da ispunja opće i posebne uvjete propisane ovim zakonom i aktima donesenim na temelju zakona.

Članak 9.

(1) Pored općih uvjeta iz članka 6. ovoga zakona, prijevoznik je obavezan da ispunja i sljedeće posebne uvjete za vršenje prijevoza osoba i stvari:

1) tehničke uvjete, odnosno da ima u vlasništvu ili drži po temelju lizinga motorno vozilo koje ispunja tehničko-eksploatacijske i ekološke uvjete za pojedine vrste prijevoza, i to najmanje:

1. dva autobusa za vršenje javnog linijskog prijevoza osoba,

2. jedan autobus za vršenje javnog vanlinijskog prijevoza osoba,

3. jedno teretno motorno vozilo za vršenje prijevoza stvari;

2) uvjete koji se odnose na dobar ugled;

3) uvjete u svezi sa financijskim položajem i

4) uvjete u svezi sa stručnom osposobljenošću.

(2) Ispunjavanjem uvjeta iz stavka 1. ovoga članka prijevoznik stječe pravo na licenciju prijevoznika.

(3) Licencija prijevoznika je odobrenje koje se izdaje za vršenje određene vrste prijevoza.

(4) Licencije iz stavka 2. ovoga članka izdaje Ministarstvo, na razdoblje od deset godina.

(5) Na zahtjev prijevoznika Ministarstvo izdaje i odgovarajući broj izvadaka iz licencije čiji broj odgovara broju vozila sa kojima prijevoznik raspolaže, na razdoblje važenja licencije prijevoznika iz stavka 3. ovoga članka.

(6) Izvadak iz licencije je odobrenje za vozilo kojim se vrši prijevoz osoba ili stvari.

(7) Odgovarajuće licencije za prijevoz osoba i stvari u međunarodnom cestovnom prometu izdane od Ministarstva komunikacija i transporta BiH zamjenjuju licencije iz stavka 2. ovoga članka.

(8) Ministar donosi pravilnik kojim se razrađuju uvjeti i postupak izdavanja licencije prijevoznika, izvotka iz licencije i način označavanja vozila.

V. Dopustivost

13. Pri ispitivanju dopustivosti zahtjeva Ustavni sud je pošao od odredbi članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine.

14. Članak VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

(a) Ustavni sud ima isključivu nadležnost odlučivanja o svim sporovima koji proisteknu iz ovog Ustava između entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, ili između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući, ali ne ograničavajući se na to:

- Je li odluka nekog entiteta da uspostavi posebne paralelne odnose sa susjednom državom sukladna ovom Ustavu, uključujući i odredbe koje se tiču suvereniteta i teritorijalnog integriteta Bosne i Hercegovine.

- Je li neka odredba ustava ili zakona jednog entiteta sukladna ovom Ustavu.

Spor može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedavajući Vijeća ministara, predsjedavajući ili dopredsjedavajući jednog od domova Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata jednog od domova Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina jednog od domova zakonodavnog tijela jednog entiteta.

15. U konkretnom slučaju, u smislu navedenih odredbi članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine, nesporno je da je Ustavni sud nadležan za odlučivanje o ustavnosti entitetskih zakona, odnosno odredbi entitetskih zakona, konkretno osporenog članka 9. stavak 7. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu. Osim toga, zahtjev za ocjenu ustavnosti podnijelo je petnaest članova Zastupničkog doma Parlamentarne skupštine BiH, koji ukupno broji 42 člana, što čini jednu četvrtinu članova bilo kojeg zakonodavnog organa entiteta, što znači da je zahtjev podnio ovlašteni subjekt u smislu članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine. Imajući u vidu odredbe članka VI/3.(a) Ustava Bosne i Hercegovine i članka 19. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da je zahtjev dopustiv zato što ga je podnio ovlašteni subjekt, a da ne postoji nijedan razlog za nedopustivost zahtjeva iz članka 19. Pravila Ustavnog suda.

VI. Meritum

16. Podnositelji zahtjeva smatraju da osporena odredba entitetskog zakona nije u skladu sa člankom III/1.(h) i (i) Ustava Bosne i Hercegovine kojim su propisane nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine. Ovu tvrdnju podnositelji zahtjeva su argumentirali svojim tumačenjem osporene odredbe prema kojem je osporenim odredbom propisano: "Licence koje izdaje Ministarstvo RS zamjenjuju licence izdate od državnog ministarstva, Ministarstva komunikacija i transporta Bosne i Hercegovine."

17. Ustavni sud podsjeća da je na razini Bosne i Hercegovine donesen Zakon o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu. Navedenim zakonom propisani su način i uvjeti izdavanja odobrenja (licencija) za obavljanje međunarodnog ili međuentitetskog cestovnog

prijevoza putnika i roba, te je propisano da licencije izdaje Ministarstvo komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine.

18. Dalje, Republika Srpska je, u okviru svoje ustavne nadležnosti, donijela Zakon o prijevozu u cestovnom prometu Republike Srpske. U članku 1. ovog Zakona je navedeno: "Ovim zakonom uređuju se uvjeti za vršenje prijevoza osoba i stvari u cestovnom prometu kao javni prijevoz i prijevoz za vlastite potrebe i način vršenja prijevoza, registracija redova vožnje, rad autobusnih stajališta i terminala gradskog, odnosno prigradskog prijevoza osoba, rad stanica tehničkog pregleda vozila na teritoriju Republike Srpske i inspeksijski nadzor." U istom zakonu osporenim odredbom je propisano: "Odgovarajuće licencije za prijevoz osoba i stvari u međunarodnom cestovnom prometu izdane od Ministarstva komunikacija i transporta BiH zamjenjuju licencije iz stavka 2. ovoga članka."

19. Narodna skupština Republike Srpske je u odgovoru na predmetni zahtjev navela da osporena odredba znači da prijevoznici koji već posjeduju licencije za međunarodni prijevoz koje je izdalo Ministarstvo komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine mogu vršiti prijevoz i na teritoriju Republike Srpske, odnosno ne moraju dodatno pribavljati i licenciju prijevoznika koju izdaje Ministarstvo saobraćaja i veza Republike Srpske. Također, da osporena odredba predstavlja pogodnost prijevoznicima i olakšava im pristup tržištu.

20. Imajući u vidu navedeno, Ustavni sud, prihvaćajući navode iz odgovora NSRS, koji imaju osnova u jezičnom i logičkom tumačenju teksta osporene odredbe, zaključuje da osporena odredba ima značenje da licencije izdane prema Zakonu o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu od strane Ministarstva komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine zamjenjuju licencije koje se izdaju prema Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu Republike Srpske od strane Ministarstva saobraćaja i veza Republike Srpske, dakle suprotno tumačenju podnositelja zahtjeva da "licence koje izdaje Ministarstvo RS zamjenjuju licence izdate od državnog ministarstva, Ministarstva komunikacija i transporta Bosne i Hercegovine".

21. Ustavni sud zaključuje da je osporena odredba u skladu sa člankom III/1.(i) Ustava Bosne i Hercegovine.

22. Glede navoda iz zahtjeva da je osporena odredba suprotna članku III/1.(h) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud podsjeća da je ovom ustavnim odredbom utvrđena nadležnost institucija Bosne i Hercegovine za "postavljanje i rad zajedničkih i međunarodnih komunikacijskih uređaja". Kako je osporenim odredbom regulirano izdavanje i važenje licencija za prijevoz, dakle jedno posve drugo pitanje, očigledno je da se ne pokreće pitanje njezine usklađenosti s navedenom ustavnim odredbom.

23. Ustavni sud zaključuje da je osporena odredba u skladu sa člankom III/1.(h) Ustava Bosne i Hercegovine.

VII. Zaključak

24. Ustavni sud zaključuje da osporena odredba ima značenje da licencije izdane prema Zakonu o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu od strane Ministarstva komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine zamjenjuju licencije koje se izdaju prema Zakonu o prijevozu u cestovnom prometu Republike Srpske od strane Ministarstva saobraćaja i veza Republike Srpske, dakle suprotno tumačenju podnositelja zahtjeva da "licence koje izdaje Ministarstvo RS zamjenjuju licence izdate od državnog ministarstva, Ministarstva komunikacija i transporta Bosne i Hercegovine". Prema tome, osporena odredba je u skladu sa člankom III/1.(h) i (i) Ustava

Bosne i Hercegovine kojim su utvrđene nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine.

25. Na temelju članka 59. st. (1) i (3) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

26. Prema članku VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obvezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Zlatko M. Knežević, v. r.

Уставни суд Босне и Херцеговине у пленарном сазиву, у предмету број У 5/19, рјешавајући захтјев петнаест чланова Представничког дома Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, на основу члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине, члана 57 став (2) алинеја б), члана 59 ст. (1) и (3) Правила Уставног суда Босне и Херцеговине – пречишћени текст ("Службени гласник Босне и Херцеговине" број 94/14), у саставу:

Златко М. Кнежевић, председник
Мато Тадић, потпредседник
Мирсад Ђеман, потпредседник
Маргарита Цаца Николовска, потпредседница
Tudor Pantiru, судија
Валерија Галић, судија
Миодраг Симовић, судија
Сеада Палаврић, судија
Giovanni Grasso, судија
на сједници одржаној 4. октобра 2019. године донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ И МЕРИТУМУ

Одлучујући о захтјеву петнаест чланова Представничког дома Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине за оцјену уставности одредбе члана 9 став 7 Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник Републике Српске" број 47/17),

утврђује се да је одредба члана 9 став 7 Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник Републике Српске" број 47/17) у складу са чланом III/1x) и и) Устава Босне и Херцеговине.

Одлуку објавити у "Службеном гласнику Босне и Херцеговине", "Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине", "Службеном гласнику Републике Српске" и "Службеном гласнику Дистрикта Брчко Босне и Херцеговине".

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. Увод

1. Петнаест чланова Представничког дома Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: подносиоци захтјева) поднијело је 15. априла 2019. године Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Уставни суд) захтјев за оцјену уставности одредбе члана 9 став 7 Закона о превозу у друмском саобраћају ("Службени гласник Републике Српске" број 47/17; у даљњем тексту: оспорена одредба).

II. Поступак пред Уставним судом

2. На основу члана 23 став (2) Правила Уставног суда, од Народне скупштине Републике Српске (у даљњем тексту: НСРС) затражено је 18. априла 2019. године да достави одговор на захтјев.

3. Народна скупштина Републике Српске је одговор доставила 16. маја 2019. године.

III. Захтјев

а) Наводи из захтјева

4. Подносиоци захтјева сматрају да оспорена одредба ентитетског закона није у складу са чланом III/1x) и и) Устава Босне и Херцеговине којим су прописане надлежности институција Босне и Херцеговине јер је на тај начин ентитетским законом регулисано питање које спада у надлежност институција Босне и Херцеговине, тј. међународни превоз и издавање лиценци за његово вршење.

5. У захтјеву је истакнуто да су Законом о међународном и међуентитетском друмском превозу Босне и Херцеговине (чл. 4 и 5) прописани услови за добијање лиценце домаћег превозника, те је јасно одређено да лиценцу за обављање међународног превоза издаје Министарство комуникација и транспорта Босне и Херцеговине као надлежно министарство.

6. Подносиоци захтјева сматрају да је оспореном одредбом прописано: "Лиценце које издаје Министарство РС замјењују лиценце издате од државног министарства, Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине."

7. На основу наведеног, подносиоци захтјева су предложили да Уставни суд донесе одлуку којом утврђује да оспорена одредба није у складу с Уставом Босне и Херцеговине.

б) Одговор на захтјев

8. У одговору НСРС је истакнуто да се Законом о превозу у друмском саобраћају Републике Српске регулише превоз искључиво на територији Републике Српске, што је недвосмислено утврђено чланом I овог закона. Према томе, неоснован је навод подносилаца захтјева да је оспореном одредбом преузета надлежност Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине. Чланом 9 Закона о превозу у друмском саобраћају прописано је да, поред општих услова, превозник мора да испуњава и одређене посебне услове за превоз лица и ствари. Прописано је да превозник испуњавањем посебних услова стиче право на лиценцу превозника, која се издаје на десет година, као и право на одговарајући број извода из лиценце, сразмјерно броју возила којим превозник располаже. Оспорена одредба прописује да одговарајуће лиценце за превоз лица и ствари у међународном друмском саобраћају издате од Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине замјењују лиценце превозника које издаје Министарство саобраћаја и веза Републике Српске. Ово значи да превозници који већ посједују лиценце за међународни превоз које је издало Министарство комуникација и транспорта Босне и Херцеговине могу да врше превоз и на територији Републике Српске, односно не морају додатно прибављати и лиценцу превозника коју издаје Министарство саобраћаја и веза Републике Српске. На тај начин превозницима је олакшан приступ тржишту.

9. На крају одговора НСРС предложено је да се захтјев одбије, односно да се утврди да је оспорена одредба у складу с Уставом Босне и Херцеговине.

IV. Релевантни прописи

10. Устав Босне и Херцеговине у релевантном дијелу гласи:

Члан III/1. x) и и)

1. Надлежности институција Босне и Херцеговине

Сљедећа питања спадају у надлежност институција Босне и Херцеговине:

х) Успостављање и функционисање заједничких и међународних комуникација.

и) Регулисање саобраћаја између ентитета.

Члан III/3

3. Правни поредак и надлежности институција

а) Све владине функције и овлашћења, која нису овим Уставом изричито дата институцијама Босне и Херцеговине, припадају ентитетима.

б) Ентитети и њихове ниже јединице у потпуности ће поштовати овај Устав, којим се стављају ван снаге одредбе закона Босне и Херцеговине и одредбе устава и закона ентитета које су у супротности с њим, као и одлуке институција Босне и Херцеговине. Општи принципи међународног права представљају интегрални дио правног поретка Босне и Херцеговине и ентитета.

11. Закон о међународном и међуентитетском друмском превозу ("Службени гласник Босне и Херцеговине" бр. 1/02 и 14/03). За потребе ове одлуке користи се неслужбени прецизнији текст сачињен у Уставном суду БиХ који гласи:

Члан 1.

Овим законом уређују се начин и услови обављања превоза путника и роба возилима у међународном друмском превозу [...].

Члан 4.

Поједини изрази употребљени у овом закону имају сљедећа значења:

[...]

8. "лиценца" је одобрење за обављање међународног или међуентитетског друмског превоза путника или роба;

[...]

Члан 5.

Домаћи превозник може обављати међународни превоз ако посједује лиценцу за обављање те врсте превоза.

Лиценцу за обављање превоза из става 1. издаје Министарство комуникација и промета (у даљем тексту: надлежно министарство), ако домаћи превозник, између осталог, испуњава и услове европских прописа у погледу:

1. техничке опремљености,
2. стручне оспособљености,
3. финансијске способности у коју не улазе вриједности основних средстава,
4. непостојања правоснажно изречене забране обављања дјелатности,
5. других услова утврђених законом и међународним уговорима.

[...]

12. У Закону о превозу у друмском саобраћају Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 47/17) релевантне одредбе гласе:

Члан 1.

Овим законом уређују се услови за вршење превоза лица и ствари у друмском саобраћају као јавни превоз и превоз за властите потребе и начин вршења превоза, регистрација редова возње, рад аутобуских станица и терминала градског, односно приградског превоза лица, рад станица техничког прегледа возила на територији Републике Српске и инспекцијски надзор.

Члан 3.

(1) Јединица локалне самоуправе посебним прописом, у складу са овим законом и прописима донесеним на основу

њега, уређује превоз лица и ствари на својој територији, а посебно: [...].

(4) Прије доношења прописа из става 1. овог члана јединица локалне самоуправе дужна је да прибави мишљење Министарства саобраћаја и веза (у даљем тексту: Министарство) и поступи по упутствима датим у њему.

Члан 5.

(1) Превозник је правно лице или предузетник који посједује одговарајућу лиценцу превозника и обавља превоз лица, односно ствари.

(2) За приступ тржишту и вршење дјелатности друмског превоза превозник је дужан да испуњава опште и посебне услове прописане овим законом и актима донесеним на основу закона.

Члан 9.

(1) Поред општих услова из члана 6. овог закона, превозник је обавезан да испуњава и сљедеће посебне услове за вршење превоза лица и ствари:

1) техничке услове, односно да има у власништву или држи по основу лизинга моторно возило које испуњава техничко-експлоатационе и еколошке услове за поједине врсте превоза, и то најмање:

1. два аутобуса за вршење јавног линијског превоза лица,

2. један аутобус за вршење јавног ванлинијског превоза лица,

3. једно теретно моторно возило за вршење превоза ствари;

2) услове који се односе на добар углед;

3) услове у вези са финансијским положајем и

4) услове у вези са стручном оспособљеношћу.

(2) Испуњавањем услова из става 1. овог члана превозник стиче право на лиценцу превозника.

(3) Лиценца превозника је одобрење које се издаје за вршење одређене врсте превоза.

(4) Лиценце из става 2. овог члана издаје Министарство, на период од десет година.

(5) На захтјев превозника Министарство издаје и одговарајући број извода из лиценце чији број одговара броју возила са којима превозник располаже, на период важења лиценце превозника из става 3. овог члана.

(6) Извод из лиценце је одобрење за возило којим се врши превоз лица или ствари.

(7) Одговарајуће лиценце за превоз лица и ствари у међународном друмском саобраћају издате од Министарства комуникација и транспорта БиХ замјењују лиценце из става 2. овог члана.

(8) Министар доноси правилник којим се разрађују услови и поступак издавања лиценце превозника, извода из лиценце и начин означавања возила.

V. Допустивост

13. При испитивању допустивости захтјева Уставни суд је пошао од одредби члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине.

14. Члан VI/3а) Устава Босне и Херцеговине гласи:

а) Уставни суд има искључиву надлежност да одлучује у споровима који по овом Уставу настају између ентитета, или између Босне и Херцеговине и једног или оба ентитета, или између институција Босне и Херцеговине, укључујући, али се не ограничавајући само на то:

- Да ли је одлука неког ентитета да успостави специјални паралелни однос са неком од сусједних држава сагласна овом Уставу, укључујући и одредбе које се односе

на суверенитет и територијални интегритет Босне и Херцеговине.

- Да ли је неки члан устава или закона ентитета у сагласности са овим Уставом.

Спорове могу покретати само чланови Председништва, председавајући Министарског савјета, председавајући или замјеник председавајућег било којег вијећа Парламентарне скупштине, једна четвртина чланова било којег вијећа Парламентарне скупштине или једна четвртина било ког законодавног вијећа неког ентитета.

15. У конкретном случају, у смислу наведених одредби члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине, неспорно је да је Уставни суд надлежан за одлучивање о уставности ентитетских закона, односно одредби ентитетских закона, конкретно оспореног члана 9 став 7 Закона о превозу у друмском саобраћају. Осим тога, захтјев за оцјену уставности поднијело је петнаест чланова Представничког дома Парламентарне скупштине БиХ, који укупно броји 42 члана, што чини једну четвртину чланова било којег законодавног органа ентитета, што значи да је захтјев поднио овлашћени субјект у смислу члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине. Имајући у виду одредбе члана VI/3а) Устава Босне и Херцеговине и члана 19 Правила Уставног суда, Уставни суд је утврдио да је захтјев допуштив зато што га је поднио овлашћени субјект, а да не постоји ниједан разлог за недопустивост захтјева из члана 19 Правила Уставног суда.

VI. Меритум

16. Подносиоци захтјева сматрају да оспорена одредба ентитетског закона није у складу са чланом III/1х) и и) Устава Босне и Херцеговине којим су прописане надлежности институција Босне и Херцеговине. Ову тврдњу подносиоци захтјева су аргументовали својим тумачењем оспорене одредбе према којем је оспореном одредбом прописано: "Лиценце које издаје Министарство РС замјењују лиценце издате од државног министарства, Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине."

17. Уставни суд подсјећа да је на нивоу Босне и Херцеговине донесен Закон о међународном и међуентитетском друмском превозу. Наведеним законом прописани су начин и услови издавања одобрења (лиценци) за обављање међународног или међуентитетског друмског превоза путника и роба, те је прописано да лиценце издаје Министарство комуникација и транспорта Босне и Херцеговине.

18. Даље, Република Српска је, у оквиру своје уставне надлежности, донијела Закон о превозу у друмском саобраћају Републике Српске. У члану 1 овог закона је наведено: "Овим законом уређују се услови за вршење превоза лица и ствари у друмском саобраћају као јавни превоз и превоз за властите потребе и начин вршења превоза, регистрација редова вожње, рад аутобуских станица и терминала градског, односно приградског превоза лица, рад станица техничког прегледа возила на територији Републике Српске и инспекцијски надзор." У истом закону оспореном одредбом је прописано: "Одговарајуће лиценце за превоз лица и ствари у међународном друмском саобраћају издате од Министарства комуникација и транспорта БиХ замјењују лиценце из става 2. овог члана."

19. Народна скупштина Републике Српске је у одговору на предметни захтјев навела да оспорена одредба значи да превозници који већ посједују лиценце за

међународни превоз које је издало Министарство комуникација и транспорта Босне и Херцеговине могу да врше превоз и на територији Републике Српске, односно не морају додатно прибављати и лиценцу превозника коју издаје Министарство саобраћаја и веза Републике Српске. Такође, да оспорена одредба представља погодност превозницима и олакшава им приступ тржишту.

20. Имајући у виду наведено, Уставни суд, прихватајући наводе из одговора НСРС, који имају основ у језичком и логичком тумачењу текста оспорене одредбе, закључује да оспорена одредба има значење да лиценце издате према Закону о међународном и међуентитетском друмском превозу од стране Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине замјењују лиценце које се издају према Закону о превозу у друмском саобраћају Републике Српске од стране Министарства саобраћаја и веза Републике Српске, дакле супротно тумачењу подносиоца захтјева да "лиценце које издаје Министарство РС замјењују лиценце издате од државног министарства, Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине".

21. Уставни суд закључује да је оспорена одредба у складу са чланом III/1и) Устава Босне и Херцеговине.

22. У погледу навода из захтјева да је оспорена одредба супротна члану III/1х) Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд подсјећа да је овом уставном одредбом утврђена надлежност институција Босне и Херцеговине за "успостављање и функционисање заједничких и међународних комуникација". Како је оспореном одредбом регулисано издавање и важење лиценци за превоз, дакле једног посве друго питање, очигледно је да се не покреће питање њене усклађености с наведеном уставном одредбом.

23. Уставни суд закључује да је оспорена одредба у складу са чланом III/1х) Устава Босне и Херцеговине.

VII. Закључак

24. Уставни суд закључује да оспорена одредба има значење да лиценце издате према Закону о међународном и међуентитетском друмском превозу од стране Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине замјењују лиценце које се издају према Закону о превозу у друмском саобраћају Републике Српске од стране Министарства саобраћаја и веза Републике Српске, дакле супротно тумачењу подносиоца захтјева да "лиценце које издаје Министарство РС замјењују лиценце издате од државног министарства, Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине". Према томе, оспорена одредба је у складу са чланом III/1х) и и) Устава Босне и Херцеговине којим су утврђене надлежности институција Босне и Херцеговине.

25. На основу члана 59 ст. (1) и (3) Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

26. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Председник

Уставног суда Босне и Херцеговине
Златко М. Кнежевић, с. р.

Ustavni sud Bosne i Hercegovine u plenarnom sazivu, u predmetu broj U 5/19, rješavajući zahtjev petnaest članova Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine, na osnovu člana VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 57. stav (2) alineja b), člana 59. st. (1) i (3)

Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – prečišćeni tekst ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" broj 94/14), u sastavu:

Zlatko M. Knežević, predsjednik
Mato Tadić, potpredsjednik
Mirsad Čeman, potpredsjednik
Margarita Caca-Nikolovska, potpredsjednica
Tudor Pantiru, sudija
Valerija Galić, sutkinja
Miodrag Simović, sudija
Seada Palavrić, sutkinja
Giovanni Grasso, sudija
na sjednici održanoj 4. oktobra 2019. godine donio je

ODLUKU O DOPUSTIVOSTI I MERITUMU

Odlučujući o zahtjevu **petnaest članova Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine** za ocjenu ustavnosti odredbe člana 9. stav 7. Zakona o prijevozu u cestovnom saobraćaju ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 47/17),

utvrđuje se da je odredba člana 9. stav 7. Zakona o prijevozu u cestovnom saobraćaju ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 47/17) u skladu sa članom III/1.h) i i) Ustava Bosne i Hercegovine.

Odluku objaviti u "Službenom glasniku Bosne i Hercegovine", "Službenim novinama Federacije Bosne i Hercegovine", "Službenom glasniku Republike Srpske" i "Službenom glasniku Distrikta Brčko Bosne i Hercegovine".

OBRAZLOŽENJE

I. Uvod

1. Petnaest članova Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: podnosioci zahtjeva) podnijelo je 15. aprila 2019. godine Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) zahtjev za ocjenu ustavnosti odredbe člana 9. stav 7. Zakona o prijevozu u cestovnom saobraćaju ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 47/17; u daljnjem tekstu: osporena odredba).

II. Postupak pred Ustavnim sudom

2. Na osnovu člana 23. stav (2) Pravila Ustavnog suda, od Narodne skupštine Republike Srpske (u daljnjem tekstu: NSRS) zatraženo je 18. aprila 2019. godine da dostavi odgovor na zahtjev.

3. Narodna skupština Republike Srpske je odgovor dostavila 16. maja 2019. godine.

III. Zahtjev

a) Navodi iz zahtjeva

4. Podnosioci zahtjeva smatraju da osporena odredba entitetskog zakona nije u skladu sa članom III/1.h) i i) Ustava Bosne i Hercegovine kojim su propisane nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine jer je na taj način entitetskim zakonom regulirano pitanje koje spada u nadležnost institucija Bosne i Hercegovine, tj. međunarodni prijevoz i izdavanje licenci za njegovo vršenje.

5. U zahtjevu je istaknuto da su Zakonom o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu Bosne i Hercegovine (čl. 4. i 5) propisani uvjeti za dobivanje licence domaćeg prijevoznika, te je jasno određeno da licencu za obavljanje međunarodnog prijevoza izdaje Ministarstvo komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine kao nadležno ministarstvo.

6. Podnosioci zahtjeva smatraju da je osporenim odredbom propisano: "Licence koje izdaje Ministarstvo RS zamjenjuju licence izdate od državnog ministarstva, Ministarstva komunikacija i transporta Bosne i Hercegovine."

7. Na osnovu navedenog, podnosioci zahtjeva su predložili da Ustavni sud donese odluku kojom utvrđuje da osporena odredba nije u skladu s Ustavom Bosne i Hercegovine.

b) Odgovor na zahtjev

8. U odgovoru NSRS je istaknuto da se Zakonom o prijevozu u cestovnom saobraćaju Republike Srpske regulira prijevoz isključivo na teritoriji Republike Srpske, što je nedvosmisleno utvrđeno članom 1. ovog zakona. Prema tome, neosnovan je navod podnosioca zahtjeva da je osporenim odredbom preuzeta nadležnost Ministarstva komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine. Članom 9. Zakona o prijevozu u cestovnom saobraćaju propisano je da, pored općih uvjeta, prijevoznik mora da ispunjava i određene posebne uvjete za prijevoz lica i stvari. Propisano je da prijevoznik ispunjavanjem posebnih uvjeta stječe pravo na licencu prijevoznika, koja se izdaje na deset godina, kao i pravo na odgovarajući broj izvoda iz licence, srazmjerno broju vozila kojim prijevoznik raspolaže. Osporena odredba propisuje da odgovarajuće licence za prijevoz lica i stvari u međunarodnom cestovnom saobraćaju izdate od Ministarstva komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine zamjenjuju licence prijevoznika koje izdaje Ministarstvo saobraćaja i veza Republike Srpske. Ovo znači da prijevoznici koji već posjeduju licence za međunarodni prijevoz koje je izdalo Ministarstvo komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine mogu da vrše prijevoz i na teritoriji Republike Srpske, odnosno ne moraju dodatno pribavljati i licencu prijevoznika koju izdaje Ministarstvo saobraćaja i veza Republike Srpske. Na taj način prijevoznicima je olakšan pristup tržištu.

9. Na kraju odgovora NSRS predloženo je da se zahtjev odbije, odnosno da se utvrdi da je osporena odredba u skladu s Ustavom Bosne i Hercegovine.

IV. Relevantni propisi

10. Ustav Bosne i Hercegovine u relevantnom dijelu glasi:

Član III/1.h) i i)

1. Nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine

Sljedeća pitanja su u nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine:

h) Uspostavljanje i funkcionisanje zajedničkih i međunarodnih komunikacijskih sredstava.

i) Regulisanje međuentitetskog transporta.

Član III/3.

3. Pravni poredak i nadležnosti institucija

a) Sve vladine funkcije i ovlaštenja koja nisu ovim Ustavom izričito povjerena institucijama Bosne i Hercegovine pripadaju entitetima.

b) Entiteti i sve njihove administrativne jedinice će se u potpunosti pridržavati ovog Ustava, kojim se stavljaju van snage zakonske odredbe Bosne i Hercegovine i ustavne i zakonske odredbe entiteta koje mu nisu saglasne, kao i odluka institucija Bosne i Hercegovine. Opšta načela međunarodnog prava su sastavni dio pravnog poretka Bosne i Hercegovine i entiteta.

11. **Zakon o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu** ("Službeni glasnik Bosne i Hercegovine" br. 1/02 i 14/03). Za potrebe ove odluke koristi se neslužbeni prečišćeni tekst sačinjen u Ustavnom sudu BiH koji glasi:

Član 1.

Ovim zakonom uređuju se način i uvjeti obavljanja prijevoza putnika i roba vozilima u međunarodnom cestovnom prijevozu [...].

Član 4.

Pojedini izrazi upotrebljeni u ovom zakonu imaju sljedeća značenja:

[...]

8. "licenca" je odobrenje za obavljanje međunarodnog ili međuentitetskog cestovnog prijevoza putnika ili roba;

[...]

Član 5.

Domaći prijevoznik može obavljati međunarodni prijevoz ako posjeduje licencu za obavljanje te vrste prijevoza.

Licencu za obavljane prijevoza iz stava 1 izdaje Ministarstvo komunikacija i prometa (u daljem tekstu: nadležno ministarstvo), ako domaći prijevoznik, između ostaloga, ispunjava i uvjete evropskih propisa u pogledu:

1. tehničke opremljenosti;
2. stručne osposobljenosti;
3. finansijske sposobnosti u koju ne ulaze vrijednosti osnovnih sredstava;
4. nepostojanja pravomoćno izrečene zabrane obavljanja djelatnosti;
5. drugih uvjeta utvrđenih zakonom i međunarodnim ugovorima.

[...]

12. U Zakonu o prijevozu u cestovnom saobraćaju Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske" broj 47/17) relevantne odredbe glase:

Član 1.

Ovim zakonom uređuju se uvjeti za vršenje prijevoza lica i stvari u cestovnom saobraćaju kao javni prijevoz i prijevoz za vlastite potrebe i način vršenja prijevoza, registracija redova vožnje, rad autobuskih stanica i terminala gradskog, odnosno prigradskog prijevoza lica, rad stanica tehničkog pregleda vozila na teritoriji Republike Srpske i inspeksijski nadzor.

Član 3.

(1) Jedinica lokalne samouprave posebnim propisom, u skladu sa ovim zakonom i propisima donesenim na osnovu njega, uređuje prijevoz lica i stvari na svojoj teritoriji, a posebno: [...]

(4) Prije donošenja propisa iz stava 1. ovog člana jedinica lokalne samouprave dužna je da pribavi mišljenje Ministarstva saobraćaja i veza (u daljem tekstu: Ministarstvo) i postupi po uputstvima datim u njemu.

Član 5.

(1) Prijevoznik je pravno lice ili preduzetnik koji posjeduje odgovarajuću licencu prijevoznika i obavlja prijevoz lica, odnosno stvari.

(2) Za pristup tržištu i vršenje djelatnosti cestovnog prijevoza prijevoznik je dužan da ispunjava opće i posebne uvjete propisane ovim zakonom i aktima donesenim na osnovu zakona.

Član 9.

(1) Pored općih uvjeta iz člana 6. ovog zakona, prijevoznik je obavezan da ispunjava i sljedeće posebne uvjete za vršenje prijevoza lica i stvari:

1) tehničke uvjete, odnosno da ima u vlasništvu ili drži po osnovu lizinga motorno vozilo koje ispunjava tehničko-eksploatacione i ekološke uvjete za pojedine vrste prijevoza, i to najmanje:

1. dva autobusa za vršenje javnog linijskog prijevoza lica,
 2. jedan autobus za vršenje javnog vanlinijskog prijevoza lica,
 3. jedno teretno motorno vozilo za vršenje prijevoza stvari;
- 2) uvjete koji se odnose na dobar ugled:

3) uvjete u vezi sa finansijskim položajem i

4) uvjete u vezi sa stručnom osposobljenošću.

(2) Ispunjavanjem uvjeta iz stava 1. ovog člana prijevoznik stiče pravo na licencu prijevoznika.

(3) Licenca prijevoznika je odobrenje koje se izdaje za vršenje određene vrste prijevoza.

(4) Licence iz stava 2. ovog člana izdaje Ministarstvo, na period od deset godina.

(5) Na zahtjev prijevoznika Ministarstvo izdaje i odgovarajući broj izvoda iz licence čiji broj odgovara broju vozila sa kojima prijevoznik raspolaže, na period važenja licence prijevoznika iz stava 3. ovog člana.

(6) Izvod iz licence je odobrenje za vozilo kojim se vrši prijevoz lica ili stvari.

(7) Odgovarajuće licence za prijevoz lica i stvari u međunarodnom cestovnom saobraćaju izdate od Ministarstva komunikacija i transporta BiH zamjenjuju licence iz stava 2. ovog člana.

(8) Ministar donosi pravilnik kojim se razrađuju uvjeti i postupak izdavanja licence prijevoznika, izvoda iz licence i način označavanja vozila.

V. Dopustivost

13. Pri ispitivanju dopustivosti zahtjeva Ustavni sud je pošao od odredbi člana VI/3.a) Ustava Bosne Hercegovine.

14. Član VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

a) Ustavni sud je jedini nadležan da odlučuje o bilo kojem sporu koji se javlja po ovom Ustavu između dva entiteta, ili između Bosne i Hercegovine i jednog ili oba entiteta, te između institucija Bosne i Hercegovine, uključujući ali ne ograničavajući se na to:

- Da li je odluka entiteta da uspostavi poseban paralelan odnos sa susjednom državom u skladu sa ovim Ustavom, uključujući i odredbe koje se odnose na suverenitet i teritorijalni integritet Bosne i Hercegovine.

- Da li je bilo koja odredba ustava ili zakona jednog entiteta u skladu sa ovim Ustavom.

Sporove može pokrenuti član Predsjedništva, predsjedavajući Vijeća ministara, predsjedavajući, ili njegov zamjenik, bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine; jedna četvrtina članova/delegata bilo kojeg doma Parlamentarne skupštine, ili jedna četvrtina članova bilo kojeg doma zakonodavnog organa jednog entiteta.

15. U konkretnom slučaju, u smislu navedenih odredbi člana VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine, nesporno je da je Ustavni sud nadležan za odlučivanje o ustavnosti entitetskih zakona, odnosno odredbi entitetskih zakona, konkretno osporenog člana 9. stav 7. Zakona o prijevozu u cestovnom saobraćaju. Osim toga, zahtjev za ocjenu ustavnosti podnijelo je petnaest članova Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine BiH, koji ukupno broji 42 člana, što čini jednu četvrtinu članova bilo kojeg zakonodavnog organa entiteta, što znači da je zahtjev podnio ovlašteni subjekt u smislu člana VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine. Imajući u vidu odredbe člana VI/3.a) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 19. Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je utvrdio da je zahtjev dopustiv zato što ga je podnio ovlašteni subjekt, a da ne postoji nijedan razlog za nedopustivost zahtjeva iz člana 19. Pravila Ustavnog suda.

VI. Meritum

16. Podnosioci zahtjeva smatraju da osporena odredba entitetskog zakona nije u skladu sa članom III/1.h) i i) Ustava Bosne i Hercegovine kojim su propisane nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine. Ovu tvrdnju podnosioci zahtjeva su argumentirali svojim tumačenjem osporene odredbe prema kojem je osporenim odredbom propisano: "Licence koje izdaje

Ministarstvo RS zamjenjuju licence izdate od državnog ministarstva, Ministarstva komunikacija i transporta Bosne i Hercegovine."

17. Ustavni sud podsjeća da je na nivou Bosne i Hercegovine donesen Zakon o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu. Navedenim zakonom propisani su način i uvjeti izdavanja odobrenja (licenci) za obavljanje međunarodnog ili međuentitetskog cestovnog prijevoza putnika i roba, te je propisano da licence izdaje Ministarstvo komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine.

18. Dalje, Republika Srpska je, u okviru svoje ustavne nadležnosti, donijela Zakon o prijevozu u cestovnom saobraćaju Republike Srpske. U članu 1. ovog zakona je navedeno: "Ovim zakonom uređuju se uvjeti za vršenje prijevoza lica i stvari u cestovnom saobraćaju kao javni prijevoz i prijevoz za vlastite potrebe i način vršenja prijevoza, registracija redova vožnje, rad autobuskih stanica i terminala gradskog, odnosno prigradskog prijevoza lica, rad stanica tehničkog pregleda vozila na teritoriji Republike Srpske i inspeksijski nadzor." U istom zakonu osporenim odredbom je propisano: "Odgovarajuće licence za prijevoz lica i stvari u međunarodnom cestovnom saobraćaju izdate od Ministarstva komunikacija i transporta BiH zamjenjuju licence iz stava 2. ovog člana."

19. Narodna skupština Republike Srpske je u odgovoru na predmetni zahtjev navela da osporena odredba znači da prijevoznici koji već posjeduju licence za međunarodni prijevoz koje je izdalo Ministarstvo komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine mogu da vrše prijevoz i na teritoriji Republike Srpske, odnosno ne moraju dodatno pribavljati i licencu prijevoznika koju izdaje Ministarstvo saobraćaja i veza Republike Srpske. Također, da osporena odredba predstavlja pogodnost prijevoznicima i olakšava im pristup tržištu.

20. Imajući u vidu navedeno, Ustavni sud, prihvaćajući navode iz odgovora NSRS, koji imaju osnov u jezičkom i logičkom tumačenju teksta osporene odredbe, zaključuje da osporena odredba ima značenje da licence izdate prema Zakonu o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu od strane Ministarstva komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine zamjenjuju licence koje se izdaju prema Zakonu o prijevozu u cestovnom saobraćaju Republike Srpske od strane

Ministarstva saobraćaja i veza Republike Srpske, dakle suprotno tumačenju podnosilaca zahtjeva da "licence koje izdaje Ministarstvo RS zamjenjuju licence izdate od državnog ministarstva, Ministarstva komunikacija i transporta Bosne i Hercegovine".

21. Ustavni sud zaključuje da je osporena odredba u skladu sa članom III/1.i) Ustava Bosne i Hercegovine.

22. U pogledu navoda iz zahtjeva da je osporena odredba suprotna članu III/1.h) Ustava Bosne i Hercegovine, Ustavni sud podsjeća da je ovom ustavnim odredbom utvrđena nadležnost institucija Bosne i Hercegovine za "uspostavljanje i funkcionisanje zajedničkih i međunarodnih komunikacijskih sredstava". Kako je osporenim odredbom regulirano izdavanje i važenje licenci za prijevoz, dakle jedno posve drugo pitanje, očigledno je da se ne pokreće pitanje njene usklađenosti s navedenom ustavnim odredbom.

23. Ustavni sud zaključuje da je osporena odredba u skladu sa članom III/1.h) Ustava Bosne i Hercegovine.

VII. Zaključak

24. Ustavni sud zaključuje da osporena odredba ima značenje da licence izdate prema Zakonu o međunarodnom i međuentitetskom cestovnom prijevozu od strane Ministarstva komunikacija i prometa Bosne i Hercegovine zamjenjuju licence koje se izdaju prema Zakonu o prijevozu u cestovnom saobraćaju Republike Srpske od strane Ministarstva saobraćaja i veza Republike Srpske, dakle suprotno tumačenju podnosilaca zahtjeva da "licence koje izdaje Ministarstvo RS zamjenjuju licence izdate od državnog ministarstva, Ministarstva komunikacija i transporta Bosne i Hercegovine". Prema tome, osporena odredba je u skladu sa članom III/1.h) i j) Ustava Bosne i Hercegovine kojim su utvrđene nadležnosti institucija Bosne i Hercegovine.

25. Na osnovu člana 59. st. (1) i (3) Pravila Ustavnog suda, Ustavni sud je odlučio kao u dispozitivu ove odluke.

26. Prema članu VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine
Zlatko M. Knežević, s. r.